

ÚTRAVALÓ

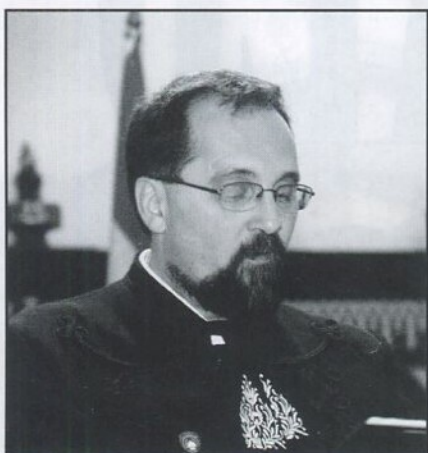
2007/08. évfolyam

2008. június

VIII. évfolyam

BALLAGÁSI ÜNNEPI BESZÉD

Ábrám Tibor igazgató úr

Egy nagy család tagja lenni különösen jó dolog. Ti mindannyian, kedves diákjaink – ballagó tizenkettedikesek- egy nagy családnak vagytok a tagjai. Ennek a nagy családnak a köszöntését tolmácsolom most nektek ballagásotok alkalmából. Hogy kitaláljátok azt, kiből is áll ez a nagy család, mondok néhány adatot:

Ennek a nagy családnak körülbelül 4000 veletek egykorú tagja van: „testvéreitek”, „unokatestvéreitek”. A Kárpát-medencében negyven különböző helyen laknak a nagy család tagjai.

Ezekben a napokban mindenhol összegyűlnek – azt is tudjuk, hogy hasonlóan istentiszteleti keretek között – s együtt adnak hálát az eltelt évekért – értetek – , és kérnek áldást arra az útra, melyet ma kezdetek el, ahogy énekeltek is: „Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el.”

Látom a szemeteken, hogy valami dereng, így nem csigázom tovább kíváncsiságotokat: ez a nagy család a Kárpát-medencei református gimnáziumok nagy családja: 40 ilyen gimnázium van, és közel 4000 tanuló ballag most és érettségizik veletek együtt. A református iskola-rendszer fenntartó Magyarországi Református Egyház zsinatának elnöksége, Dr. Bölscei Gusztáv püspök és Dr. Nagy Sándor főgondnok köszöntött benneteket levélben. Ennek egy részletét felolvasom nektek:

Kedves Ballagó Testvéreink!

Szeretettel és imádságban gondolunk rátok. Sikeres érettségi vizsgát, az előtetek álló megmérettetésekhez, erőpróbákhoz és küzdelmekhez erőt, felnőtt életetekhez pedig a fiúság Lelkét kívánjuk, hiszen: „Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkiünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örökostársai Krisztusnak...” (Róm 8, 15-16).

*Dr. Bölscei Gusztáv püspök,
a zsinat lelkesi elnöke*

*Dr. Nagy Sándor főgondnok,
a zsinat világi elnöke*

Budapest, 2008. május

Jó dolog tudni azt, hogy a családfők, az egyházfők szeretettel gondolnak rátok, és áldáskívánásaikat küldik ballagásotok alkalmával.

Ezen jókívánságokkal köszöntelek én is benneteket, kedves ballagó diákjaink: köszöntöm a 12. A osztály 25 tanulóját, osztályfőnöküket, Tolnai Zoltánné tanárnőt, a 12. B osztály 28 tanulóját, osztályfőnöküket,

Szilágyiné Major Judit tanárnőt, a 12. C osztályunk 32 tanulóját, osztályfőnöküket, Molnár Csaba tanár urat, és a 30 12. D-s tanulónkat és osztályfőnököt, Kormány Attila tanár urat!

Köszöntöm a kedves szülőket, rokonokat, barátokat! Tanártársainkat és munkatársainkat! Mindenkit, aki jelenlétével megtisztelte a ballagási ünnepi istentiszteletet.

A Lévaynak nagyon jó kapcsolata van az előbb említett nagy családdal. Rendszeres kapcsolatot ápolunk a magyarországi és a Kárpát-medencei református gimnáziumokkal. Gondolja mindenki végig azt, hogy ki az, aki a gimnáziumi éve alatt megfordult valamelyik református oktatási intézményben, akár úgy, hogy sport- vagy tanulmányi versenyen vett részt, akár úgy, hogy cserediákként utazott vagy fogadott cserediákot, akár úgy, hogy a református gimnáziumok találkozóján részt vett, vagy olyan programon, ahol református diákok is voltak együtt.

Nagyon fontos számunkra, kedves tanulók ez a kapcsolat, az, hogy mi köt össze a nagy családban bennünket, és mi az, ami megtartja ezt a köteléket.

Ballag már a vén diák...

Ezért a ballagási tarisznyátokba – amelybe hivatalosan a március eleji forint-kerekítés következtében 1 Ft helyett 0 Ft-ot kellett volna tennünk – engedjétek meg, hogy közösen néhány gondolatot tegyünk a kapcsolatok fontosságáról.

Egy keresztyén gondolkodó szerint a kereszt két szára kétfajta kapcsolatot jelképez: a függőleges szára a Jézus Krisztussal való kapcsolatot jelképezi, a víz-

szintes szára az emberekkel való kapcsolatot szemlélteti. A hétfő reggeli istentiszteleten vallásánárok a kereszt függőleges száráról beszélt, amikor azt kötötte a lelketekre, hogy: Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt. (Fil 2.5)

Én most a kereszt vízszintes száráról szeretnék beszélni: az emberi kapcsolatainkról.

Ez a kapcsolat lehet vér szerinti és szerződés szerinti.

A vér szerinti kapcsolat a családi köteléket, a kiterjedtebb rokonságot jelenti. Ezt a kapcsolatot Istentől kaptátok, nem választottátok. Arra kérlek benneteket, hogy legyen számotokra nagyon fontos a családi kapcsolat, szüleitek, testvéreitek, rokonaitok. Ők azok, akik ajándékba kaptak benneteket, akik neveltek formáltak és egyengették az utatokat a Lévy felé is.

A kölcsönös választás alapján ti letetek a diákjaink, és mi büszkék vagyunk rátok! Köszönjük a szülők bizalmát, amellyel ránk bízták formálódó gyermekeiket.

S most nézzük meg ezt a **szerződés szerinti kapcsolatot**, amely benneteket a Lévyhoz kötött a beiratkozás pillanatától az érettségi eredményhirdetéséig.

Sokan emlékeztek még arra a kisfiúra vagy kislányra, aki 4-6 évvel ezelőtt szülei kíséretében eljött a nyílt napra. Vagy talán még ezt is megelőzően beiratkozott a felvételi elő-

2007-2008-as évfolyam csemetéje is megöregszik az évek során

készítőre. (Kik azok, akik jártatok előkészítőre?)

Aztán jött a felvételi vizsgaláz, amikor félnéken ültetek tanáraitok előtt, a várakozás izgalmas és hosszúra nyúlt hetei, az öröm a kedvező hír hallatán, és innen felgyorsultak az események: találkozás leendő osztálytársakkal, osztályfőnökkel, éretlen tábor, az első ünnepélyes évnnyitó, a fogadalomtétel – amit néhányan sokszor megszegtek-, az osztálykirándulások, a sokszor csikorogva formálódó, de formálódó osztályközösségek, osztályfőnöki, igazgatói megrovások, jutalmak, büszkeséggel eltöltő kiemelkedő sikerek és eredmények, barát-

ságok, diákszerelmek, formálódó értékrendek, a diákigazgatóválasztás, az utolsó tanévnyitó, a szalagavató, a nehéz döntés: hova jelentkeztek továbbtanulásra, a ballagás, és egyesek lelki szemeik előtt látják már a hétfőn kezdődő érettségi vizsontagságait is. Kérlek benneteket, hogy most még hunyjátok be lelki szemeiteket, és gyertek vissza a valóságba.

Most még más dolgunk van, el kell köszönnünk egymástól, hiszen a búcsúzás pillanata megfordíthatatlanul elérkezett.

Mind megannyi szál, élmény, esemény, amely alakította osztálytársaidat, tanáraidat, a Lévyval való kapcsolatodat.

Vannak építő és vannak romboló kapcsolatok, vannak felemelő és vannak lehúzó kapcsolatok, vannak tiszta és vannak tisztátalan kapcsolatok. Vannak formális és vannak tartalmas kapcsolatok.

Most elbocsátunk benneteket, elköszönünk tőletek és kérünk arra, hogy vigyázzatok arra a kötelékre, amely a családotokhoz köt benneteket, amely egymáshoz köt, amely a

Mi búcsúzunk és elmegyünk...

A templom és az iskola között

Énekszóval búcsúzik a Lámpás-csoport

Szalagtűzés az iskolazászlóra

barátaitokhoz köt, amely tanáraitokhoz köt, amely a Lévyhoz köt benneteket. **Vigyázzatok a kapcsolataitokra!** A jövőben nagymértékben ti döntötök ezekről. Nem lesznek mellettek mindig születek, tanáraitok még kevésbé, tehát a döntés felelőssége a tiétek.

A kereszten a vízszintes szár rá van ácsolva a függőlegesre. A vízszintes szár stabilitása a függőleges szár stabilitásától függ. Így van ez a kapcsolatainkkal is. Ha rendezett és tartalmas fölfelé a kapcsolatot, akkor lehet rendezett és tartalmas az emberekkel a kapcsolatot. Azt kívánjuk nektek, hogy kapcsolataitok legyenek tartalmasak, értékesek, tiszták, felemelők és építők.

Azt is tudnotok kell, hogy ha ilyen kapcsolatokra törekedtek, akkor szembe fogtok menni a társadalmi áramlatok nagy részével, amelyek a felszínes, formális, és sokszor romboló kapcsolatokat gyakorolják.

Ne ijedjete meg ettől az ellenáramlattól, hiszen az erős kapcsolatok, az erős kötelék megtarthat benneteket ebben is. A Prédikátor könyvében azt olvashatod: „A hármas kötél nem szakad egyhamar.” **Ha bele van sodorva az életedbe Jézus Krisztus indulata, akkor ez megtartó erő lesz számodra az élet nehézségei közepette.**

Legyen ilyen az életeitek- ezt kívánjuk nektek.

Az elbúcsúzásakor jó megjelölni azt, hogy mikor is találkozunk legközelebb.

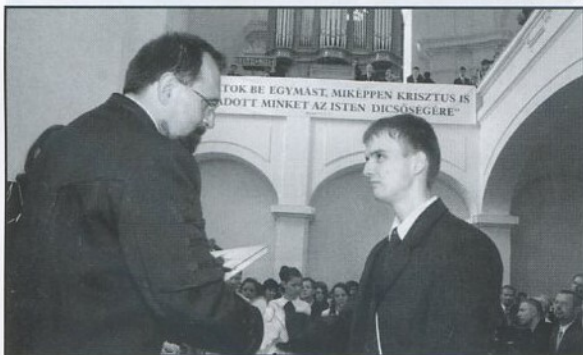
Legközelebb hétfőn találkozunk, és az elkövetkező egy hónapban még néhányszor – mondanátok. Amikor megkapjátok az érettségi bizonyítványt, a tanuló jogviszony hivatalosan is megszűnik, és ti lesztek majd a legfiatalabb lévays öregdiákok. Akiket mindig szeretettel várunk vissza, de 2010-ben feltétlenül, hiszen ekkor ünnepeljük a Lévy alapításának 450. évfordulóját, és az öregdiák találkozózn ott a helyetek! Isten áldja meg az életeket, jövőtöket, kapcsolataitokat!

Ábrám Tibor
igazgató úr

Miskolc, 2008 május 1.

KITÜNTETETT VÉGZŐS DIÁKJAINK

Hagyományaink szerint minden évben a ballagási ünnepi istentiszteleten kapják meg búcsúzó diákjaink az iskoláért végzett kimagasló munkáért járó jutalmakat.

Vadászi Gábor a „Pro Schola” – Lévay Közösségi díj átvételekor

1. Osztályszintű jutalmak

12. A Kovács Eszter, Csordás Titanilla, Szöllösi Beáta, Mohácsi Eszter
12. B Váradi Andrea, Újhelyi Szilárd, Éliás Zsófia, Kobolák Zsaklin, Gál Lilla
12. C Tomcsák Nikolett, Dudás Melinda, Stefán Zita Dorottya
12. D Biró Botond, Miskolczy Péter, Nagy Ildikó, Obbágy Ádám, Puskás Gergely, Sztari János

2. Diákotthoni jutalmak

Tóth Pál Diákotthonunk szervezősége a Lévaynak, szervezeti egységként működik. Nevelési környezet, munkarendje és saját kisebb közössége révén sajátos tevékenységeket kínál és követel meg a diákotthon lakóitól. Azon tanulók jutalmazása következik, akik a Diákotthon életének szervezésében, tisztségek vállalásában és feladatok végzésében példamutatók.

12. C Jerebák Anikó, Zsoldos Eszter, Csorba Evelin, Magyar Judit, Molnár Máté
12. D Puskás Gergely, Rostás Erika, Tamás Enikő, Sztari János

3. Intézményi szintű jutalmak

Négy kategóriában kapnak diákjaink oklevelet, elismerő oklevelet, „Pro schola” – Lévay közösségi dí-

jat, „Pro Excellentia” – Lévay kiválóság díjat.

Oklevelet és elismerő oklevelet azok a tanulók kapnak, akik egy területen az átlagosnál többel járultak hozzá a Lévay közösségi életéhez. Tevékenységeikkel, sport- és versenyeredményeikkel gazdagították intézményünket.

„Pro schola” – Lévay közösségi díjat azok a tanulók kapnak, akik a közösség formálásához, a Lévay arculatának kialakításához tevékenységeikkel hosszú időn keresztül kiemelkedően járultak hozzá.

Intézményünk legrangosabb díját a „Pro Excellentia” – Lévay kiválóság díjat azon tanulóknak adományozzuk, akik versenyeredményeikkel, kiemelkedő szorgalmukkal és elkötelezettségükkel a Lévay közössége számára példaként állíthatók.

Oklevél:

12. A Laczai Fruzsina, Laczai Zsófia, Kardos Eszter, Kardos Zsuzsa, Leskó Tamás, Kovács Gábor
12. B Almási Ádám, Bucz Barbara, Tóth Tamás
12. C Péter András, Kertész Áron, Madarász Zsófia, Kuzma Enikő
12. D Lukács Andrea, Balogh Ágnes, Borbély Ádám, Fehér Tibor, Kovács Máté, Nagy Bálint, Orosz Dániel Győző, Rostás Erika, Trestyánszki Anikó, Basista Titusz

Elismerő oklevél:

12. A Bakos Gabriella
12. B Flekács Erika, Németh Alexandra, Tóth Alexandra,

Simon Henrietta

12. C Balassa Éva, Thomka Eszter, Zsoldos Eszter, Kiss Réka, Magyar Judit, Lőrincz Dávid, Vári Gabriella, Kasza Anett, Nyárádi Zsolt

„Pro Schola” – Lévay Közösségi Díj

12. A Kövér Katalin, Victor Sámuel, Lőrincz László
12. B Szuhánszky Ruben, Mészáros Anita
12. C Jerebák Anikó, Vadászi Gábor, Molnár Máté
12. D Tamás Enikő

A cserkészlet is közösségformáló hatású tevékenység. Intézményünk mellett működik a 19. sz Bükk Cserkészcsapat. Végzős diákjaink közül egy tanulót jutalmazunk a cserkészletben nyújtott helytállásáért.

Cserkész:

12. D Biró Botond

Szabó Vivien a „Pro Excellentia” Lévay Kiválósága-díj átvételekor

„Pro Excellentia” – Lévay Kiválósági Díjban részesültek:

12. A Virág Attila
Morvai Laura
12. B Madocsai Angéla,
Szabó Vivien
Felkészítő tanáraik:
Szűcs Istvánné
Szűcsné Bottka Krisztina
12. C Szacsuri Beáta
Csorba Evelin
Tóth Erzsébet
Felkészítő tanáruk:
Csomós József

12. D Csizmár Nikolett

Felkészítő tanáruk: Dóka Erzsébet, Dr. Zolnayné Takács Judit

4. Egyházkerületi díj

A Tiszánineni Református Egyházkerület, intézményünk fenntartója évente két középiskolás diáknak ítéli oda a **Tiszáninnen Református Diákja** címet Sárospatakon és Miskolcon. Olyan diákokat tüntetnek ki, akik keresztyén életvitelükkel, elkötelezett szorgalmukkal és magatartásukkal hordozzák az értékeket, amelyeket a református gimnáziumokban példaértékűnek tartunk.

A Lévyban a 2007/2008. tanév Tiszáninnen Református Diákja címet **Soltész Judit** 12. C osztályos tanuló érdemelte ki.

Tiszáninnen Református diákja – Soltész Judit

Gratulálunk a jutalmazottaknak, életükre Isten áldását kérjük és kívánjuk, hogy a jövőben is példaértékű emberként éljék életüket!

MOST ELINDULTOK

Tisztelt Igazgató Úr, Tanáraink és Ballagó Negyedikesek!

Még itt ültök egymás mellett a padokban, de tudjátok, hogy soha többet nem lesztek együtt ebben a helyzetben. Ilyen pillanatokban mindig visszafelé pereg a film, végiggondoljátok életetek elmúlt négy ill. hat évét. Barátok vagy ellenségek lettek. Irigykedtetek egymásra, vagy önzetlenül segítettétek egymást. Mondhatjátok, hogy sok mindent másképp gondoltatok el, de tudnotok kell, hogy semmi sem történt véletlenül veletek, minden eseménynek célja volt és van.

Számvetést készítettetek, s ebben mindig szerepelnek a társaitok. Nekem is eszembe jutottak azok a percek, melyeket együtt tölthettem veletek osztálytársként vagy az énekkar tagjaként, vagy a Lámpás énekeseként. Ünnepi pillanatok villannak fel, közös munkák. Emlékszem még a mi gólyatáborunkra, az erdei iskolára, az akkori énekkari fellépésekre, a Lévy jubileumi ünnepére. Örök emlékként marad meg a mátészalkai kiszállás a Lámpással, az ACSI-konferencia Csillebércen, CD-felvételek készítése, a Bodroghközi Napok. Fellépések a Kösöntyűvel a Budapest Arénában, Miskolcon, Patakon, Galvácon és az erdélyi utak, a nagykovácsi énekversenyekek, csere-

Négyesi Dávid

diákprogram és maga a kolis élet. Számptalan lehetőség, hogy a közösség megtartó erejét érzékeljük, hiszen pont abban az életkorban találkoztunk, amikor a kortárs csoport jobban alakít, mint a család. Nekem is nagyon sokszor segített egy-egy baráti beszélgetés, ha gondjaim voltak s értékékként őrzöm ezeket a pillanatokokat.

Most elindultok. Márai Sándor szavaival búcsúzom tőletek:

*Mert kell valaki, akihez beszélsz,
Mert kell egy másik; mások ellen
Ne áltasd magad,
Ennyi az egész
De ez-eltéphetetlen*

Úgy tapasztaltam, hogy az emberi élet alján rend van. S mert az emberi élet a teremtés legbonyolultabb megnyilatkozási formája, valószínű, hogy máshol is rend van, a kezdetlegesebb és egyszerűbb létezés világában is, a kőzetek, a mosómedvék, bolygócsillagok rendszerében is. Mindenben rend van, a dolgok eljutnak hozzánk, akkor is, ha ujjunkat sem mozdítjuk, s rend van abban is, hogy időnként mozdítjuk az ujjunkat, vagy a lelkünket a célból, hogy a dolgok eljussanak hozzánk, mi eljussunk bizonyos helyzetekhez, emberekhez, gondolatokhoz, melyekhez személy szerint elodázhatatlanul közzünk van. Mindenben rend van. De hiszek abban is, hogy e rend mögött szándék van, Én Gondviselésnek nevezem. Ez a szándék törődik velem, személyesen, büntet, vezet, elrendezi dolgaimat, a mélybe taszít, építi körülöttem a világot, és épít engem a világban, felhasznál. Aki ezt nem érzékeli idővel, az vak és süket. Minden mögött a Gondviselés van, ebben is hiszek.

Végül azt szeretném mondani: ne feledjétek el együttlétünk pillanatait és igazi boldogságot kívánok az életetekben, mert ha ez megvan, akkor úgy hiszem, már megvalósult a legfontosabb.

Négyesi Dávid

11. A

HOSSZÚ ÚT VÁR RÁNK

*Kedves Ballagó Diáktársaim,
Igazgató úr, Tanáraink és
Szüleink!*

Itt a ballagás. Amióta be-
tettük a lábunkat az isko-
lába, arra vágytunk, hogy
elballagassunk. Most
mégis olyan hihetetlen.

Az iskola épületén végig-
sétálva a meghatódottság-
tól könnyes szempárokat
láttam, bár lehet, hogy e
könnyeket a fényképező-
gépek vakuja is előcsalo-
gatta. Bármennyire is vár-
tuk, mégis fájdalmas a bú-
csúzás.

Kövér Katalin

Hosszú utat tettünk meg,
és még hosszabb út vár ránk. Márai
Sándor gondolatait idézve: „Nem
szabad egyedül utazni. A magányos
utazó kényszermunkát végez. Csak
bizalmas és tapintatos társaságban
szabad utazni. Az utazás segít meg-
érteni mindazt, amit az út és a világ
mutat. Egyedül utazni kínos, fe-
szengő érzés. Mintha kiszolgáltat-
nánk az embert egy különös börtön-
nek, mely nagy, mint a világ. Az
ember csak társaságban tudja látni,
érezni a világot. A társaság ad az
út komor varázslatának, a változá-
sának emberi értelmet. Megfelelő
ember társaságban a Földet is körül-
utazhatja, s úgy tűnik majd, pillanat
volt az egész. Egyedül csak vánszo-
rogsz a világon át, expresszvonaton
és repülőgépen is.”

Társam volt ezen az úton az a kö-
zösség, amelybe mindenki beletar-
tozik: az osztálytársak, évfolyam-
társak, tanárok, barátok, portások,
karbantartók, büfések. Mindenki,
aki, ha csak egy szóval is, de hozzá-
járult ahhoz, hogy ma elérzékenyül-
ten ünnepelhessük a gimnáziumi
évek végét. Ez fog hiányozni, a
közösség. Nem a gimnázium, mint
intézmény, nem az épület, sőt még
csak nem is az iskolapadok, hanem
mindenki.

Hosszú volt ez a hat illetve négy év.
Túl sok volt ahhoz, hogy egyszerű-
en azt mondjuk rá, hogy jó és szép

volt. Ezernyi emléket őrzünk, amik
meghatározóak lesznek az életünk-
ben. Hisz nem csak tananyagot kap-
tunk, hanem nevelést is. Olyan ne-
velést, amelyet talán olykor ellenez-
tünk, de utólag visszagondolva rá,
hasznos volt.

Az, hogy mi most végzősök lehe-
tünk, nem csak a mi érdemünk. Kö-
szönettel tartozunk a tanárainknak a
jó és a rossz jegyekért, amelyek moti-
váltak minket, a tanácsokért, a fárad-
hatatlan figyelemért, és hogy megta-
nították, hogy csak a munkának van
gyümölcse, amelyről az érettség
tehetünk tanúbizonyságot.

Hálásak lehetünk a szüleinknek is,
hisz ők azok, akik szüntelenül ne-
velnek minket
és mindig újabb
és újabb dolgot
akarnak megta-
nítani nekünk
az életről. Ők
mondogatták
folyton, hogy ta-
nuljunk, ők se-
gítettek a tanu-
lásban és ők biz-
tattak, ha elfá-
radtunk benne.
És nem utolsó
sorban köszö-
nöm az osztály-
társaimnak, ba-
rátaimnak eze-

ket a felejthetetlen éve-
ket. Köszönöm a barátsá-
gotokat, az őszinte be-
szélgetéseket, a sűgáso-
kat, az egyéniségeteket, a
vigasztaló szavakat, az
öleléseket és mindent,
ami veletek összekötött.
Hiányozni fognak a meg-
szokott pillanatok, a szó-
rakozás a szünetben, az,
amikor az utolsó percben
rohanunk le a portára
krétáért, amikor az órán
az anyaggal kapcsolat-
ban odasűgünk a másik-
nak egy poént, amikor
várod már az évek óta
hallgatott kicsengőnek a

dallamát, a hétfői fagyoskodásokat
az avasi templomban, és hogy egy
nap vagy ötvenszer mondd azt,
hogy Áldás, békesség.

Igen. Tényleg vége. Elértünk ahhoz
a fordulóponthoz, amikor ezek már
csak emlékek maradnak, és csak re-
mélhetjük, hogy a jövőben is ilyen
könnyű dolgunk lesz. Őrizzük meg
ezt a pillanatot, érezzük át minden
fájdalmát, örömet és tanulságát,
mert ha nem figyelünk, észrevétlen
marad és elillan egy szemvillanás
alatt. A pillanatot és tarisznyánkat
megragadva búcsúzunk, és mond-
juk utoljára: Áldás, békesség!

Kövér Katalin

A szülők-tanárok-diákok ünnepelő tömege

Búcsúzó osztályaink

„Minden embernek szüksége van valamilyen célra az életben, amit tiszteletben tart és büszke, hogy dolgozik érte...”

Kedves 12. A osztály!

Már hosszú ideje ülök a papír felett és szeretnék valami szépet, valami hasznosat írni Nektek útravalóul.

A gondolataim ide-oda cikáznak, hiszen még nem is mentetek el, itt vagytok velem, éppen most javítom a dolgozataitokat.

Pedig eltelt hat év az első találkozás óta. Ez alatt megéltünk sok vidám percet, de voltak nehéz pillanatok, hangos vitatkozások is.

Az utolsó osztályfőnöki órán nehéz volt megszólalni, mikor megláttam 25 csillogó szemű fiatait, Titeket. Az arcotokról sugárzott a megkönnyebbülés: „Becsuktam könyvemet, elfogyott, nincs tovább, csengők nem csengetnek”. Folytathatnám az idézetet, de tudjuk, hogy nektek van tovább.

Hatalmas célt tűztetek ki magatok elé, amit ingyen nem adnak, amiért mindenkinek meg kell vívnia a maga kis harcát.

Életek legszebb idejét töltöttétek ebben az iskolában. Megismertelek

Titeket, megtapasztaltam, hogy mennyire kritikusak, öntörvényűek vagytok, de elég okosak is ahhoz, hogy reálisnak tudjatok döntéseket meghozni. A sokszor morcos vagy érdektelen tekintetek csak a felszínt mutatták. Valójában nagyon is érzékeny, kedves fiatalok vagytok, akik még nem tudják kimutatni a bennük levő szeretetet, együttérzést. **Valamennyien értékes emberek vagytok, akik remélem, helyes irányba indultok most tovább.**

Elmentek, lehet, hogy még találkozunk, lehet, hogy nem. Tudnotok kell, hogy mindig fontosak voltatok számomra. Közel álltatok hozzám, még ha néha nem is éreztétek ezt. **A szeretet nem csupa simogatás.** Örültem a sikereiteknek, és rosszul esett, ha rosszat hallottam felőletek. Sokat vártam Tőletek? Lehet, de én láttam bennetek elég erőt ahhoz, hogy a nehézségekkel képesek legyetek szembe nézni. **Tiszteltelek Titeket annyira, hogy követelhessek.**

Kívánom, hogy a kitűzött céljaitokat elérjétek és megkapjátok az élet-

től mindazt, amitől békés, kiegyensúlyozott emberré válhattok.

Hat évvel ezelőtt kaptam egy zsi-bongó kis társaságot, és most elhagyja az iskolát huszonöt életvidám, de még mindig sokat csacsogó fiatal.

Sok mindent magatokkal visztok. Az idő múltával ritkulnak az emlékek: „Nem ismerjük fel, vagy nem vesszük észre a fontos pillanatok, egyszerűen csak éljük életünket. Visszanézve tudjuk csak meg, melyek voltak életünk nagy pillanatai”.

Kívánom, hogy sok olyan pillanatra emlékezzetek, amit együtt éltetek meg ebben az iskolában. Gyarapítjátok az itt szerzett tudást, legyen mindig időtök a barátaitokra, embertársaitokra. Legyen minden nap időtök arra, hogy hálát mondjatok a jó Istennek a megélt napért.

Az Isten kegyelme és végtelen szeretete mindenhová kíséren el Titeket.

A diákévek véget értek, de holnap kezdődik egy új nap. Ne aggódjatok, tervezetek és higgyetek abban, hogy álmaitok nem elérhetetlenek.

Bízatom!

*Hisz én megígértem NEKTEK
Pokoli hatalmak rajtatok
erőt nem vesznek.*

*Hűséges kis nyájam,
Én Pásztorotok vagyok,
S a végsőkig*

VELETEK MARADOK.”

olvasható Dr. Papp Lajos versében. Utatok során Ti sohasem lesztek egyedül.

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek- mondja az Úr – békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jeremiás 29:11)

Tolnai Zoltánné

osztályfőnök

12. A osztály
Matematika/ informatika tantervű
Osztályfőnök: Tolnay Zoltánné

Bakos Gabriella

Csikász Angéla

Csordás Titanilla

Tolnai Zoltánné

Flaskó Zsófia

Hegedűs Kitti

Kányá Nikoletta

Kardos Eszter

Kardos Zsuzsa

Komjáti Gergő

Kovács Eszter

Kovács Gábor

Köteles Flóra

Kövér Katalin

Kurmai Márk

Laczai Fruzsina

Laczai Zsófia

Leskó Tamás

Lőrincz László Zoltán

Mikula Orsolya

Mohácsi Eszter

Molnár Alinka

Morvai Laura

Szöllösi Beáta

Victor Sámuel

Virág Attila Aba

*„Tiéd a Föld és minden, ami rajta,
És – ami több – ember leszel, fiam.”
(R. Kipling: Ha...)*

Emlékszem a múltra, 12. B

Kovács Sándor Tanár Úr volt még az osztályfőnökök, aranyos, izgő-mozgó kisdíákok voltatok. Hol itt, hol ott próbáltatok a fegyelemkalap peremére kikapaszzkodni. Mindent nagyon csináltatok. Ha beszéltek, úgy harogtatok, hogy túl kellett kiabálni az utcazajt. Ha fut-

balloztatok, agyonra izzadva rohantatok be csengetés után, fél órán át pihelve ki a szünet fáradalmait, hogy aztán már jelzőcsengetéskor türelmetlenül toporogjatok. Olyanok voltatok kis hetedikesként, mint egy kalapnyi szöcske.

Túléltek a kiskamaszkor nagy lázadásait, aztán minden elcsitult, nagyon megkedveltétek egymást, együtt voltatok jóban és rosszban... és közben eltelt 6 eseménydús év.

Amikor én lettem az osztályfőnökök, még élt bennetek a gyermeki tisztaság, önzés nélkül tudatok szeretni, még igazán gyermekek voltatok.

Mára már szinte felnőttetek: **céltudatosak, határozottak lettetek, lassan megértitek, hogy mi dolgotok van a világban.**

Itt álltok a felnőttkor küszöbén, és én elgondolkodom, hogy mi legyen az az üzenet, amit magatokkal vihetek az "Életbe". Mi legyen az az üzenet, amiről azt szeretném, hogy ne szálljon el a szélben, hanem maradjon meg emlékül mindnyájatok számára? A közös múltunkról írjak? Emlékezzek az együtt átélt eseményekre, érzésekre? Vagy soroljak bölcs tanácsokat a jövőtök-höz?

Költői verssorok fogalmazzák meg legszebben azt, amikről az együtt töltött évek alatt beszélünk és ma-

gyarázgattam Nektek:

„...ha a komor perc hatvan pillanatja
Egy távfutás neked, s te vígan futsz,
Tiéd a Föld és minden, ami rajta,
És – ami több – ember leszel, fiam.”

(R. Kipling: Ha...)

Vagy akár a szenvedésről:

„Próbáid áldott oltó-kése bennem
Téged szolgál, mert még szívembe
metsz,
Új szépséget teremni sebez engem.”

Bármiről is beszélgettünk, a refrén
nálam ugyanez volt: vállald önma-
gad, álmaid, s küzdj értük!

Útközben az is kiderül, hogy álma-
inkat csak társainkkal vállalt közös-
ségben valósíthatjuk meg maradék-
talanul.

Ez az út valószínű, hogy megpróbál-
tatásokkal lesz terhes, de én hiszek
abban, hogy amit megálmodtatok,
amit igazán szeretnétek, azt valóra
fogjátok váltani. Ha évek múltán ta-

lálkozunk, lesz miről mesélnetek:
családról, hivatásról, emberségről.

Ezért most csak azt kívánom Nektek,
legyen annyi **bátorságotok**, hogy ne-
kivágjatok az útnak, **legyen** elég **ki-
tartásotok**, hogy megvalósítsátok el-
képzeléseiteket, **legyen** Bennetek kel-
lő **alázat**, hogy értékeljétek és megkö-
szönjétek mindazt, amit Isten adott.

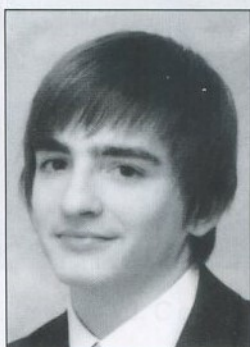
Szeretettel:

Szilágyiné Major Judit
osztályfőnök

12. B osztály

Angol/általános tantervű

Osztályfőnök: Szilágyiné Major Judit

Almási Ádám

Bányai Zsanett

Bory Márta

Szilágyiné Major Judit

Bucz Barbara

Éliás Zsófia

Flekács Erika

Gál Lilla

Kiss Ivett

Kobilák Zsasklin

Korcsog Szabina

Lovász Zsófia

REFLEKTOR

Madocsai Angéla

Mészáros Anita

Németh Alexandra

Simon Henrietta

Stronszki Szabina

Szabó Vivien

Szilágyi Anita

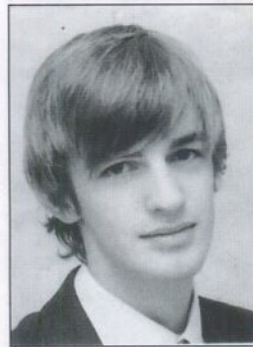
Szuhánszki Ruben

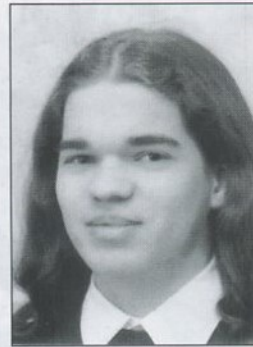
Tordai Edit

Tóth Alexandra

Tóth Tamás

Újhelyi Szilárd

Urbán Áron Dávid

Váradai Andrea

Várallyay Szilvia

Viszlai Gergely

Zombor Bettina

„Az emberi tehetség minden fajtájának, akárcsak a fának, van saját jellege s megvannak a határai.”

Útravaló a 12. C osztálynak

Mindig gondban vagyok, ha értékelnem és összegezni kell valamit, főleg akkor ha tudom, hogy nehezen jönnek a gondolatok vagy ha nagyon sok minden történt és ezért nagyon hosszúra sikerülhet. Emlékszem 2004-ben az előző osztályom még le sem érettségizett, de ti már a „képben” voltatok. Utána az első találkozás a 20 lánnyal és 14 fiúval, akik azért választották a Lévayt, hogy tudásukat bővítsék és lelkiükben gazdagodjanak.

Mindig csendesek voltatok, gyakran túl szótlanok is, de mégis úgy éreztem, hogy nem ez a valódi arcotok. Egyesek első perctől fogva túl hangosak voltak, szinte ez már színpadias is volt, de Ti ezt büszkén tűrtétek. Mindig figyeltetek egymásra, gyakran segítettétek azokat, akiket tanulmányaik vagy lelki gondjaik miatt bántott valami.

Első perctől fogva közösen építettük az osztályt. Az éretlen tábor, a

debreceni első osztálykirándulás, a teresztényei három nap, a felvidéki kirándulás és a budapesti kiruccanás mind-mind örök emlékként éljenek bennetek!

Tudtátok, hogy ez a négy év olyan, mint a sivatagban haladó karaván, amelynek csak a vezetője ismeri a jól bevált utat és nektek vele kell tartani, mert ha letértek erről az útról, számos veszély leselkedik rátok. Tudtátok, hogy csak egy irányba mehetünk.

Mindenki felvette a ritmust és Ti tapasztátok a kijelölt útvonalat, egyre magabiztosabbak, céltudatosak és sikerekben gazdagabbak lettetek. Gyakran úgy éreztétek, hogy nem bírjátok ezt az utat, sokszor próbálkoztatok a könnyebb úttal, de Ti, ha hibáztatok is, mindig visszatértetek a jó ösvényre. Nem is volt ez fájdalommentes, mivel voltak olyanok, akik letértek erről az útról és elvesztették őket.

Első perctől fogva büszke lehettem rátok: szépen dolgoztatok, és együtt örülhettünk számtalan közös és egyéni sikernek.

Megtanultátok, hogy: „mindig a szívetekre hallgassatok, és ne vonakodjatok követni a szavát, mert ez a tehetség melegágya”. Sose feledjétek az utolsó osztályfőnöki óra üzenetét: szeretet és jószág határozza meg az életeteket! Az élet folyamatosan változik, s ez a változás, mindenki tudja, nem egyszerű.

A jövőtökre nézve két tatoszi gondolatot ajánlok figyelmetekbe: „Az emberi hang színe, elbűvölő sokfélesége oly nagy hatalmú, hogy szíveket

nyerhatsz szívedért cserébe” illetve **„légy fül, ha hallani kell, légy kéz, ha tenni kell, s légy gondolat, ha beszélni kell.”**

Ezek a gondolatok már sokatok diákéletét meghatározták: gondolkodtok itt a többéves diakóniai és köcsöntyűs szolgálatotokra vagy a Lévay történetében hozzátok kötődő első mikulás napi műsorra. Legyetek mindig barátságosak, másokkal szemben megértők és nyitottak.

A gimnáziumi diákévek véget értek: **felneveltetek! Gondoljatok tehát a holnapra, tervezzetek és készüljétek! De ne aggódjatok.** Ne higgyétek, hogy az álmaitok elérhetetlenek. Francois de la Rochefoucauld egyik maximáját kölcsönözve „Az emberi tehetség minden fajtájának, akárcsak a fának, van saját jellege s megvannak a határai.” Búcsúzóul én is **azt kívánom nektek, hogy tehetségeteknek megfelelően valósítsátok meg álmaitokat.**

*Molnár Csaba
osztályfőnökötök
2008. május 20.*

12. C osztály

Történelem speciális/általános tantervű

Osztályfőnök: Molnár Csaba

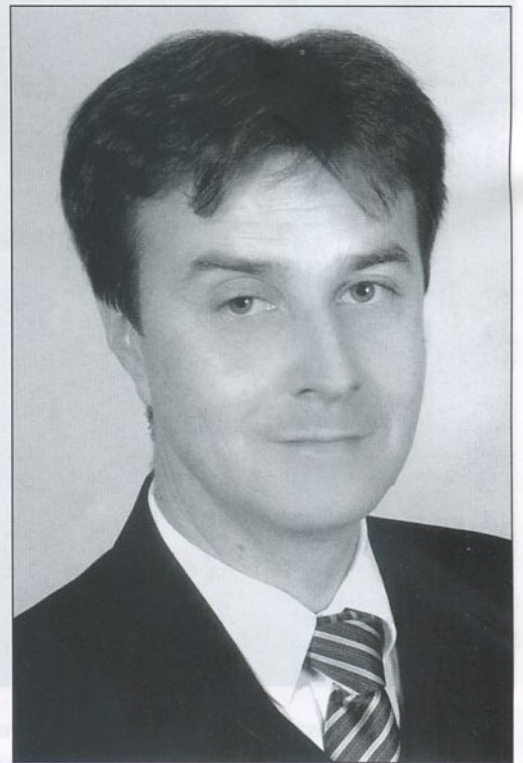
Balassa Éva

Csorba Balázs

Csorba Evelin

Molnár Csaba

Dudás Melinda

Horváth Lilla

Jerebák Anikó

Kasza Anett

Kertész Áron

Kiss Réka

Kovács György

Kuzma Enikő

Lakatos Milán

Lőrincz Dávid

Madarász Zsófia

Magyar Judit

Mikola Andor Bence

REFLEKTOR

Molnár Máté

Nyárádi Zsolt

Péter András Márk

Sohajda Gábor

Stefán Zita Dorottya

Szacsuri Beáta

Szuhánszki Tamás

Tass Richárd István

Thomka Eszter

Tomcsák Nikolett

Tóth Erzsébet

Tóth Gábor

Vadászi Gábor

Varga Zsófia Judit

Vári Gabriella

Zsoldos Eszter

„Mindennek megvan a maga ideje, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.”

Préd 3.1

Kedves Osztályom, 12. D!

Nem véletlen, hogy a búcsúzkodás helyett az elköszönés mellett döntöttem akkor, amikor az utolsó osztályfőnöki órákra készültünk. Ritka pillanat, amikor tanár és diák együtt ballag. A diák elballag, hogy az élet kínálta új helyeken szerencsét próbáljon és felkészüljön a jövőre, a nagybetűs ÉLETRE. A tanár pedig azért, mert befejezte a pályát és így végleg elhagyja az iskolát, amely ez ideig a munkahelye volt. Jelentőségteljes és ünnepélyes ez a pillanat a számomra, hiszen az együtt töltött négy esztendő befejezésként, osztályom diákjai körében búcsúzhatok az iskolától, annyi munkában töltött esztendő után. Nagyszerű és felemelő érzés.

Nem véletlen, hogy tanítványaim sokszor feltették a kérdést:

“Melyik volt tanár úr legkedvesebb osztálya?”

A kérdésre nem lehet egyértelmű választ adni. Valamennyi eddigi osztályom igen sokat jelentett nekem: szeretetet, ragaszkodást, vidámságot, játékoságot, felszabadultságot és örömet kaptam diákjaimtól. Sorolhatnám vég nélkül. Ez további életutamon mindvégig elkísér, és megmarad emlékezetemben. Nagy a valószínűsége, hogy az első és az utolsó osztályaimra fogok legjobban emlékezni, hiszen mindkettő meghatározó jelentőségű egy pedagógus életében.

A ballagásunk napján, búcsúzás helyett inkább felelevenítettük az elmúlt négy esztendő legszebb, és leghumorosabb pillanatait. Együtt neveltünk a vicces helyzeteken és osztályunk viselt dolgain.

Közben eszembe jutottak azok a pillanatok is, amikor valamilyen fegyelemsértés során figyelmeztetni kellett benneteket arra, hogy mindennek megvan a maga ideje. Milyen útravalót adhatnék nektek, 12. D-seknek, kedves osztályomnak?

A Prédikátorok könyvéből származó bölcsességgel szeretnék útra bocsátani titeket: “Mindennek megvan a maga ideje...”

A prédikátornak, Dávid fiának, Jeruzsálem királyának beszédei:

- 1.) Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.
- 2.) Ideje van a születésnek, és ideje a meghalásnak.
- 3.) Ideje van a rontásnak és ideje az építésnek.
- 4.) Ideje van a sírásnak, és ideje a nevetésnek.
- 5.) Ideje van a gyászoknak, és ideje a táncnak.
- 6.) Ideje van a kövek elhányásának, és ideje a kövek egybegyűjtésének.
- 7.) Ideje van az ölelésnek, és ideje az öleléstől való tartózkodásnak.
- 8.) Ideje van a megőrzésnek, és ideje az eldobásnak.
- 9.) Ideje van a hallgatásnak, és ideje a szólásnak.
- 10.) Ideje van a hadakozásnak, és ideje a békességnek.

Prédikátor 3. 1-8

Visszagondolva minden szép emlékre, hátal adok Istennek, hogy életem meghatározó részét diákok között tölthettem.

Remélem, hogy az idő múltával ti is szeretettel gondoltok majd vissza iskolátokra és osztályfőnökötetekre.

Szeretettel:

Kormány Attila
tanároto

12. D osztály

Informatika/természettudomány tantervű

Osztályfőnök: Kormány Attila

Balogh Ágnes

Bári Viktor

Bártfai Valéria

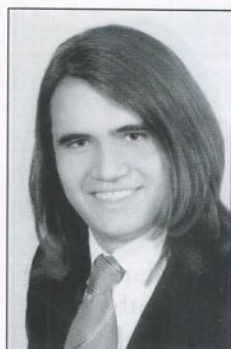

Basista Titusz

Biró Botond

REFLEKTOR

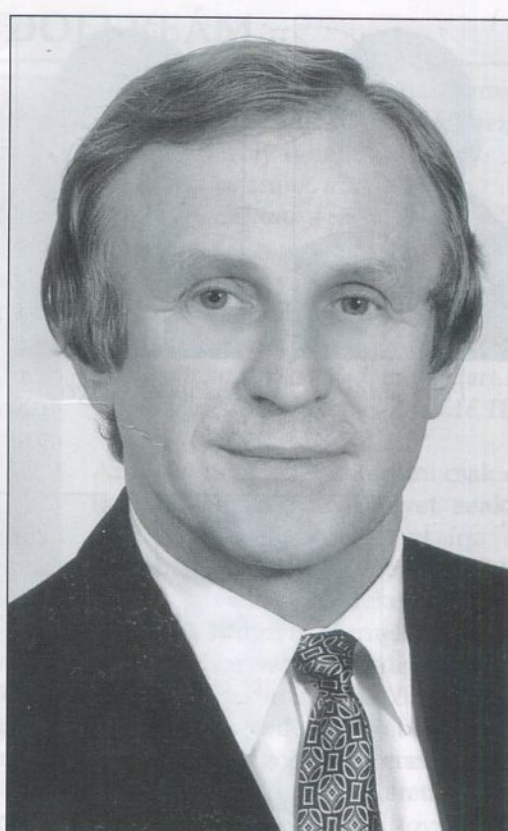
Borbély Ádám

Bóta Zsófia

Budai Ágnes

Kormány Attila

Csizmár Nikolett

Fehér Tibor

Kalivoda Csilla

Kocsis Henrietta

Kovács Máté

Krokaveczi Kitti

Lukács Andrea

Miskolczy Péter

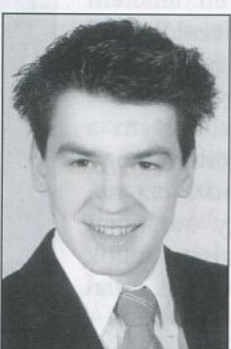
Nagy Bálint

Nagy Ildikó

Obbágy Ádám

Orosz Dániel Győző

Pásztor Lívია

Péter János

Puskás Gergely

Rostás Erika

Rudolf Dóra

Soltész Judit

Sztari János

Tamás Enikő

Tretyánszki Anikó

Végső Viktória

BÚCSÚ A TÓTH PÁL DIÁKOTTHONTÓL

Tisztelt Igazgató Úr, Zoli bácsi, Tanárain, Diáktársaim!

Az a megtisztelő feladat jutott nekem, hogy kollégiumi ballagásunk nyitó alkalmán búcsúzzam a diákotthontól.

Különös, hogy éppen én tehetem ezt meg, hiszen 4 évvel ezelőtt Zoli bácsi a „tékozló lány” névvel illetett, amikor meghátrálva a problémáktól fél év után kiköltöztem a kollégiumból. Azóta rájöttem, hogy Zoli bácsi azért is mondta ezt nekem, mert tudta, hogy sorsomat nem kerülhetem el, és vissza fogok még térni az akkor nem túlzottan kedvelt helyre.

S lám most úgy búcsúzom, mintha egy otthonból búcsúznék. E búcsú-

ban pedig az elválás fájdalma keveredik a továbblépés izgalmával. Társaim nevében is ígérem, hogy az

itt töltött szép évek emlékét szívünkben megőrizzük.

Jerebák Anikó

AZ ÚTON MAJD NÉHA GONDOLJ REÁM...

Kedves ballagó 12-esek!

Nagy megtiszteltetés és egyben nagy feladat, hogy búcsúztatót írjak nektek. Nehéz, mert szomorú vagyok, hogy búcsúznom kell tőletek és nagy feladat, mert ugyan mit tudnék adni útravalóul a szó jogán? Úgy kezdtem a készülésemet, hogy belelapoztam a Bibliámba. Szinte azonnal megakadt a szemem egy ígén, ami-úgy éreztem- mondanóm elejére kívánczik. Jób könyve 21. fejezet 2. verse, mely így hangzik: „Hallgassátok meg figyelmesen szavamat, ezzel vigasztaljatok! Tűrjétek el, ha én is beszélek, s miután beszéltem, gúnyolhattok.” Így kérem a figyelmeteket, hogy nyissátok meg a szíveteket egy kicsit a mondanómra.

Hagy folytassam egy idézettel:

*„Találkozás és búcsúzás
Az élet ennyi csak,
Valaki jön, valaki megy,
S az emlék megmarad.”*

Beigazolódnak a sorok. Pár éve ismerkedtetek meg és már búcsúzni is kell. És még mennyi ilyen lesz az életetekben! Az emlékek teszik széppé és fontossá ezeket. Ahogy nektek is fontosak voltak a régi barátok, akik már rég elballagtak, úgy vagytok ti is fontosak nekünk, itt maradóknak. Ahogy ti emlegettétek a régieket, úgy fogunk mi is mesélni rólatok a kisebbeknek. Ugyan ki tudná elfelejteni azt a sok feladatot, amit kitaláltatok nekünk az avatóra? Vagy a diákigazgató-választások nagy eseményeit? Mennyi, mennyi közös perc forraszt egybe mindannyiunkat! De ezeket nem tépi szét a külön út. A barátság olyan aranyfonál, amit nem lehet elszakítani, csak elengedni. Vigyétek magatokkal a szépet és őrizétek meg egy életen át a barátságaitokat!

*Kell még egy szó, mielőtt mennél,
Kell még egy ölelés, ami végig elkísér.
Az úton majd néha gondoldj reám,
Ez a föld a tiéd, ha elmész, visszavár!
Ezek az ismert szavak csengtek a*

fülemben, mikor rátok gondoltam. Kell egy szó, mielőtt elmennétek, kell még egy ölelés, kell még pár könnyecsepp, néhány kézszorítás, utolsó együtt töltött óra, kell még sok vidám mosoly! Elmehtettek bárhová, de mindig ide fogtok tartozni, ha itt hagyjátok a szívetek egy kis darabját. El is lehet felejteni mindent, de itt az ajtó mindig nyitva lesz és vissza fog várni. Bár lehet, hogy legszívesebben ki se mennétek rajta. El is hiszem, mivel nem könnyű út előtt álltok. Felnőtté kell változotok. De milyen a felnőtt élet? Olyan, mint amikor már nem a macskád jön enniért nyávogni, hanem a gyereked. Vagy már nem akkor fekszel le, mikor a többiek kelnek. Vagy amikor a pizzát és a meki kaját felváltja a halászlé és a babgulyás. Persze nem mindig ilyen vicces a helyzet, de ha minden kötél szakad, akkor nem kell félni az akasztófától. Maradjon meg a vidámságotok és a humorérzéketek, ha már nekem nincs. Madách Imre így ír az elöttetek álló életről:

*„Jegyezd meg jól,
De ne csüggedj soha,
Remény, csalódás,
Küzdelem, bukás
Síríg tartó versenyfutás,
Keresni mindig a jót, a szépet,
S meg nem találni -
Ez az élet!”*

Ne felejtsetek el azt a tanítást, amit itt kaptatok, és ami elvezet a hithez! Jobbágy Károly is ezt mondja:

*„... az a pajzsunk, az a vértünk,
mit itt tanultunk s végigéltünk.”*

Nektek reménység adatott, mely így hangzik a Bibliából:

*„Megismerteted velem az élet útját,
teljes öröm van tenálad, örökké tart a
gyönyörűség jobbodon.” Zsolt.16,11.*

Az életet nem lehet kikerülni csak a halállal, bár remélem, ilyet senki sem tervez közületek. Azt írja a Szentírás, hogy isten megismerteti veletek az életet. Ez érdekesen hangzik, mivel annyira természetesnek vesszük, hogy élünk. Pedig ez napról napra az Úr ajándéka. De, ami a legfontosabb ebben az ígében az az, hogy a teljes öröm Istennél van! Gondolom, mindenki szeretne boldog lenni. Ezt írja Dávid továbbá a zsoltárokból: „Az Úrra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van. Ezért örül szívem, és ujjong a lelkem, testem is biztonságban van.” **Csak akkor lehetsz igazán boldog az életedben, ha ott van a jobbodon Isten. Akkor lehetsz biztos a jövőd felől, ha Benné bízol.** Azt ígéri Mennyei Atyánk, hogy rajta tartja a szemét azokon, akik szeretetében bíznak. Boldogok, akik már megtalálták az Urat!

Ha a legjobbat szeretném kívánni nektek az életetekre, akkor azt mondanám, hogy **higgyetek Istenben és az Ő szeretetében! Ezt vigyétek magatokkal egy életen át!**

Köszönjük, hogy megismerhettünk benneteket, hogy megosztottátok velünk a lelketeket, hogy segítettek nekünk, mikor még újjak voltunk, és hogy van mire emlékezni ezek után is. Isten áldását kívánjuk az életetekre és legvégül egy igével köszönünk el: Zsolt.32,25:

*„Legyetek erősek és bátor szívűek
mind, akik az Úrban reménykedtek!”*

Isten veletek!

Áldás, békesség!

Miskolczi Boglárka

11. C

... ÉS MINDENT ITT HAGYOK

Tisztelt Igazgató Úr! Zoli bácsi! Nevelőtanárok! Kedves megjelentek és kedves velem együtt búcsúzó diák-társaim!

Amikor 4 évvel ezelőtt beléptem a kollégium kapuján, nem gondoltam volna, hogy egyszer itt állhatok. Itt, a kis imatermünk közepén, a legjobb barátaim és évfolyamtársaim között, könnyes szemmel azon szavakat keresve, amelyekkel búcsúzni kívánok. De legfőképpen soha sem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz! Egy éve annak, hogy elkészöntünk felsőbb éves diáktársainktól, de akkor talán még nem értettük könnyes szemeket. Ott megfogadtam, hogy a mi évfolyamunk más lesz. MI nem érzékenyülünk el, mi erősek vagyunk, hiszen szerintem mi mindig is vidám évfolyam voltunk. Aztán rájöttem arra, hogy ez nem olyan egyszerű. Bármennyire is próbálunk erősnek tűnni, nem olyan könnyű. Hiszen ma lezárul életünk egyik legszebb szakasza.

4-6 éve csöppentünk bele abba a kis közösségbe, amelyben leéltük életünk legszebb diák éveit. Mennyire mások is voltunk akkor! Talán nevelőtanáraink tudják a legjobban, hogy mennyit változtunk. Nemcsak magasabbak lettünk, megnőtt a hajunk, vagy éppen felszedtünk pár kilót, hanem felnőtünk. Ebben a kis községben tehetjük mindezt. Az idő múlásával egyre jobban beilleszked-

tünk, egyre több embert ismerünk meg, és egyre több ember ismert meg minket. Megtaláltuk helyünket a kisebb-nagyobb közösségekben: a szobában, a csoportban és a Diákotthon egész közösségében. Nincs most közöttünk olyan ballagó diák, aki ne hagyna most itt fájó szívvel egy barátot, egy társat. A legtöbb szeretetet a barátainktól kaptuk, akik támaszaink voltak. A szobatársaink, akik szinte éjjel-nappal mellettünk álltak, és támaszt nyújtottak akkor, mikor megbotlottunk, felsegítettek minket akkor, amikor mi elestünk. S ezért cserébe semmit sem kértek, egyszerűen ott voltak, mikor szükségünk volt rájuk. De most már kifejlődtek szárnyaink, s ideje útnak indulnunk. Nevelőtanáraink a szüleinket pótolták. Életünk elmúlt 4 illetve 6 évében több időt töltöttünk a kollégiumban, mint családukkal. Ez a hely lett otthonunk, itt új családot kaptunk. Köszönjük nevelőtanáraink gondviselését, a sok kedves szót, a törődést. Tudjuk, mi sem voltunk mindig a legjobb diákok, sok szomorúságot okoztunk, elkövet-

tünk egy-két csínyot, de mindig példaképként tekintettünk nevelőtanárainkra, és habár nem mutattuk ki, de nagyon fontosak lettek számunkra.

Búcsúzni mindig nehéz, de mi most nem csak azoktól búcsúzunk, akiket itt hagyunk, akik itt maradnak. Tudjuk, hogy ők jó kezekben vannak, és idővel majd ők is útnak indulnak utánunk. Hanem azoktól is nehéz a búcsúvétel, akik velünk együtt kelnek szárnyra. Nem tudjuk. Merre visz utunk, de emlékeinket magunkkal visszük. Kölcsény Ferenc szavaival élve:

„Nincs szebb kora az emberiségnek, mint az elő ifjúság évei. Azon láncok, melyek akkor köttetnek, nem szakadnak el örökké. mert nem a világban kerestünk még akkor barátokat, hanem a barátainkban leltük fel az egész világot!”

Köszönjük azt a sok szeretetet, törődést, melyet a diákotthonunk falain belül kaptunk. Reményekkel telve indulunk hát neki az útnak, s ígérjük, soha nem feledjük el ezeket, az éveket. Reményik Sándor szavaival Búcsúzóom:

„...Utánam honvággyal tekintenének Az ajtók mind, és mind a pitvarok, Szeretnék mindent, mindent magammal vinni – És mindent itt hagyok.”

Tamás Enikő

„MAGA AZ ÚR MEGY ELŐTTETEK, ELŐTTED, Ő LESZ VELED, NEM HAGY EL TÉGED ÉS NEM MARAD EL MELLŐLED.” 5 MÓZ 31,8

Kedves búcsúzó 12.-esek,
Kedves Gyermekeim!

Nevelőtanáraitok nevében néhány gondolatot szeretnék továbbadni számotokra.

Pusztán három dologról fogok beszélni, a **múltról**, a **jelenről** és a **jövőről**. Persze csak szemelvényeket és nem teljes körűen. Azt gondolom, hogy sem a múlt felidézése, sem a jelen állapot ecsetelése sem a várható jövőendő életék rajzolása nem fér bele néhány percbe. Egyébként is tudom, mindenkinek van saját képe önmagában erről az időről.

Egy picikét mégis nézzünk visszafelé is. Elővettem a meghívókat, és olvastam a neveket, egyesével. Jöttek elő az emlékek. Mindenkihez fűződik valamilyen kis történet. Az itteni életetek elkezdődött 4-6 évvel ezelőtt –, amikor bejött ide egy kicsi ember, aki félszegen szemlélte az új környezetet, embereket. Azután a

későbbi időszakból is jönnek elő kedves, szép **emlékek**, vidám alkalmak – sok olyan mozzanat, amely az ember lelkét megmelegíti. Vannak olyan emlékek, amelyek ki-

csit nehezebb eseteket tartalmaznak, amelyek meg nem értett szándékokról, tévedésekről, elhamarkodott döntésekről tanúskodnak, kölcsönösen. Vagy nem értettük vagy nem értettelek meg titeket, vagy fordítva történt a dolog. Aztán voltak megható pillanatok, néhány könnyes szem, panasz, vagy éppenséggel felszabadult öröm, időként már-már féktelen kacagás, szünni nem akaró kamaszos, mondom így: vihogás. Sok-sok kép, mindegyik archoz, névhez kötődik.

Most egy utolsót sétáltunk együtt, az épület keresztmetszetében, hogy aztán azt mondjuk: elengedünk titeket. Jó ez az utolsó séta, jó egy ilyen utolsó megállás, kicsit rendbe szedni sorainkat, meg az érzéseinket is, mert ugye „Mi erősek vagyunk”. Mégis, úgy gondolom, hogy mindannyian ilyenkor valóban azt érezzük, hogy egy pici darabot elveszítettünk az életből. Vagy elengedünk, mert hiszen részévé váltatok az életünknek. Van aki 2-3 éve van itt, van aki 6 esztendeje. Bizony ez idő alatt sok mindenért együtt harcoltunk, együtt nevtünk és együtt sírtunk. Összeforrt az életünk, szemünk előtt váltatok felnőtteké – legalábbis külsőleg. Az a reménységünk, hogy ez a felnőtté válás belsőleg is megtörténik.

A meghívót olvasom, ti választottátok, ha nem is az egész búcsúzó diáksereg, hanem néhányan: „Maga az Úr megy előttetek, előtted, ő lesz veled, nem hagy el téged és nem marad el mellőled. Ne félj hát és ne rettegj.” (5 Móz 31,8)

Nagyon a szívem szerint való e az íge. Mózes mondja ezt egy búcsú alkalmával fiatal munkatársának, Jó-

zsuénak, akinek átadja a stafétát. Ez történik mindig: az idősebb generáció átadja a stafétát, a lángot az utána jövő nemzedéknek, aztán kéri, hogy vigyétek tovább, csináljatok jobb világot mint amit mi csináltunk, fejezzétek be, amit mi is úgy kaptunk elődeinktől, aztán folytattuk, mert az Isten ígéretei mindig beteljesednek, csak más-más szereplőkkel. Mózes helyébe áll Józsué, de a cél változatlan: az Isten szerint való örökségnek a megnyerése.

Ebbe léptek bele ti is. Mózes azt mondja el, amit tapasztalhatott mellette Józsué 40 esztendőn keresztül. Ő nem 4 évet töltött el az érettségig, hanem 40-et Mózes mellett. Sok mindent látott és tapasztalt. Amit Mózes továbbad, azt maga Józsué is tapasztalhatta, hogy az Isten veled van, előtted megy, jelen van mindig és nem hagy el.

Azt remélem, hogy ti is tapasztaltatok annak az igazságát, amit szeretünk volna átadni nektek, és amit most mondom: az Úr veletek van. Talán tapasztaltatok az elmúlt években könnyű és nehezebb napokban egyaránt, hogy olyan szilárd alapja van az életünknek, amelyet senki és semmi nem pótolhat, és nem helyettesíthet, nem adhat jobbat.

Azon a talajon állunk, amely a kőszikla: Jézus Krisztus, akitől tanulunk, aki velünk van, aki tanácsol, aki körülvesz, felettünk tartja a kezét, megérint és megóv. Nevelőmunkánkban ezt szerettük volna to-

Útravaló gondolatokat hallgatva...

vábadni nektek. Józsué kortársai között is sokan voltak, akik nem értették meg, amit Mózes mondott. Voltak zúgolódók, értetlenkedők, háborogók, neheztelők – ez már így szokott lenni.

Kritika mindig van, néha jogos, néha meg csak úgy, csak azért is. Szeretném remélni, hogy ti legalább részben megértettétek azt, amit megpróbáltunk átadni. Innen elengedjük a kezeteiket, induljatok. Sokan eddig is alig várták: engedjenek már el, hagyjanak már végre békén! Időnként tudatták, hogy sok abból a gondoskodásból, amivel körül akartak venni, eddig is próbáltak önálló sodni.

Mások talán kissé szorongva, az ismeretlen felé nézve mondták: vajon mit hoz a holnap, az érettségi, felvé-

teli, az új iskola, új kollégium, új albérlés, ki tudja. Egyet biztosan mondhatok: **ne félj, mert ő veled van, ezt mondja Mózes s ezt hallja Józsué.**

Ne félj, mert a bizonytalan világban, amit a mi nemzedékünk összekuszált és meglehetősen zavarossá tett, ebben a világban a változásokban egy biztos: az előbb említett szikla, Krisztus, aki soha nem változik meg. Mert Jézus Krisztus tegnap, ma és örökké ugyanaz. Elengedünk hát benneteket, menjetek, de azt tudjátok, hogy a kezünk ahogy enged, az úgy marad.

Nem vonjuk vissza, nem zárunk ki titeket, hanem visszavárunk. Folyamatosan és újra. Most nem is gondoljátok, hogy milyen kellemes és jóleső érzés nekünk, pedagógusoknak az, amikor egy régi arc megjelenik, és elmondja, hogy mi történt veled. Talán sikerét, talán sikertelenségét. Mert mi már visszavonhatatlanul egy népnek a tagjai vagyunk. Várunk rátok, ha később is kell még egy szó vagy egy biztatás vagy esetleg egy tanács. Közben imádságainkban is hordozunk titeket.

Ne félj hát és **ne rettegj, ő nem marad el tőled** és nem hagy el végleg. A világ változik, de ő mindig veled van. Így menjetek, ránk emlékezzetek, és próbáljatok megértők lenni.

Bizony az életünk folyamán számtalanszor kerülünk olyan helyzetbe, amit később visszagondolva más-

Ifjúsági énekekkel búcsúznak az alsóbb évesek

képp élnék meg. Amire úgy gondoltok elhibáztunk, elrontottunk, figyelmetlenségből vagy nem kellő körültekintésből, próbáljátok rá megértéssel emlékezni.

Gondoljatok arra, hogy alapvetően a krisztusi szeretet motivált bennünket. Mint ahogy mi is úgy emlékszünk vissza, hogyha volt is összefüggés vagy kialakult feszültség, a meghatározó mégis az volt, hogy szeretünk titeket. Azt szeretnénk, hogy erős, jellemes, egyenes gerincű keresztény emberek legyetek, akik ennek a hazának a hasznára vannak, akik méltóképpen képviselik a kereszténységet ebben a világban. **Jó utat, sok sikert, békességet, és félelem nélküli életet kívánok nektek.**

*Szilágyi Zoltán
igazgató helyettes
diákotthon-vezető*

Ünnepi vacsora a végzősök tiszteletére

Sepertünk eleget, seperjen már más is...

A hagyomány szerint a Tóth Pál Diákotthon végzős diákjai a ballagás napján tréfásan gondolnak vissza a szobák takarítására, erre a kevésbé kedvelt "műveletre". A „főtakarítók” adták át jelképesen idén is a portalanítás legfőbb eszközét, a seprűt az alsóbb éveseknek.

A seprűt átadók mondókája:

*Cirkunk, cirkunk, édes cirkunk!
Seprünk, seprünk, édes cirkunk!
Itt az idő, el kell válnunk.
Te itt maradsz, seperhetsz még
Lesz itt mindig elég szemét.
Tudod, mi most már elmegyünk,
Ezután majd máshol seprünk.
De nem hagyunk ám magadra,
Rábízunk az utódokra!
Nyüsstöljétek tovább egymást,
Itt a seprű, fogjátok hát!*

A seprűt átvevők modókája

*Frigyre lépek veled, ha akarom, ha nem,
Az általad vert port ezután én nyelem.
Te ölelsz magadhoz, járjuk majd a csárdást
A lábunk hasonlít, mind a kettő csámpás!
Falra mászom veled, s leverjük a pókot.
Tanáraitól majd ezért kapok bókot.
Cirok szakállaladdal keltem az alvókat,*

Hónuk alá nyúlok, hogy csiklandozzanak.

*Felborzolom veled méla kedélyüket,
Mely a tanulástól jól leülepedett.*

*Most hogy átvettelek, fogadalmat teszek
Kisöpröm veled az összes szemetet!*

*Ha mégis maradna-hisz emberek vagyunk-
Takarító néni úgyis segít rajtunk!*

12. A osztály
Osztályfőnök: Tolnai Zoltánné

12. B osztály
Osztályfőnök: Szilágyiné Major Judit

12. C osztály
Osztályfőnök: Molnár Csaba

12. D osztály
Osztályfőnök: Kormány Attila

Pro Exelentia
Lévay Kiválósági Díjban részesültek

Pro Scola
Lévay Kiválósági Díjban részesültek

Felelős szerkesztő: Kardos Katalin Korrekció: Gellértné Oláh Júlia
Számítógépes munkatárs: Antal Eszter, Gál Péter, Tarjáni Gábor Fotók: Boda József, Havasi Máté, Sándor Balázs
Felelős kiadó: Ábrám Tibor igazgató
Készítette: Német Nyomda Kft., Miskolc, Baross Gábor. u. 17.
Szerkesztőség: Lévay József Református Gimnázium, Miskolc, Kálvin János u. 2.